

Kvinnan med den vita solhatten

Skymningsljuset träffar kaffekannan som står på eftervärme. Ljusstrålen bryts genom glaset och spelar upp ett kristalliskt mönster på den kaklade köksvägen bakom. Det har varit en varm vecka men kvällsbrisen är frisk och svalkande när den färdas genom det öppna fönstret på andra sidan matbordet.

Förutom det sporadiska fräsandet när kondenserade vattendroppar träffar den varma kaffekannans platta, är huset fyllt av tystnad. Utifrån hörs ett dovt muller av en gräsklippare någonstans längre ned på kvarteret och vinden som leker med ett vindspel utanför grannens ytterdörr.

Jag tar en paus från att lösa mitt sudoku och betraktar de stora medicinkapslarna som utgör min kvälldosering. Jag fundera för mig själv om de inte vore lättare att svälja med lite filmjolk. Knäna känns stela när jag ställer mig upp och stegar mot kylskåpet, av vana kollar jag utgångsdatumet innan jag tar ut paketet och stänger dörren.

Just som jag vänder fötterna tillbaka mot köksbordet fångas jag av det distinkta knastret från någon som närmar sig på den grusade uppfarten. Fotstegen är långsamma men inte tveksamma, knastret utgör en vänlig rytm. Genom fönstret ser jag henne, den vita solhatten, den vita klänningen. Hon som så länge har skrämt mig är nu här.

Första gången jag träffade henne blev vårt möte kort. Jag minns smärtan av de uppskrapade knäna och den stukade handleden mycket tydlig. Jag minns även skräcken av att se den silverfärgade grillen av en svart kombi med flygande fart komma rakt emot mig.

Allt runtomkring mig gick i slowmotion. Vibrationerna i vägen kändes tydligt i den torra solblekta asfalten under mig. Paniken tjöt som sirener i mitt huvud men det var för sent. Hur snabbt jag än kunde ta mig upp på fötter skulle bilen vara snabbare. Jag kunde se mina vänners vettskrämda ansikten där det stod på andra sidan gatan innan jag enligt reflex stängde ögonen och kröp ihop till en boll.

När jag öppnade ögonen igen såg jag till min förvåning att bilen hade girat till vänster och passerat mig. På vägen syntes svarta däckmärken som ledde ett spår fram till bilen där den stannat 30 meter bort.

Bilens röda bromsljus lyste starkt, men det som fångade min uppmärksamhet var figuren av en kvinna med vit solhatt som stod precis intill bilen. Hon ger mig ett vackert leende, likt ett som man får av ens mor när man gjort henne stolt, detta leende kunde jag dock inte koppla till en känsla av värme och kärlek utan en lång tid framåt skulle jag förknippa det med en känsla av ren magomvändande skräck.

Vårat nästa möte blev längre. Tv apparaten visade en James Bond-film med Sean Connery och altandörren stod öppen. När jag satt i fåtöljen kunde jag höra myggen som förtvivlat inte kunde förstå varför det inte gick att flyga igenom myggnätsskyndet som jag satte upp dagen innan.

När jag riktade blicken in i köket såg jag Majlis sitta böjt över ett sudoku i dagens DN. Hennes hår var vackert silvergrått med partier av gyllene brunt som påminde om dagen vi träffades.

” Skulle inte du vilja hålla upp en påse nötter och sätta dig här ” sa jag till henne, men jag fick endast en förvirrad blick tillbaka. Jag provade en gång till men i stället för att hålla upp en skål med OLW chilinötter blev hennes ansikte mycket allvarligt och hennes ögon mycket skrämnda.

När hon satt med min hand i sin hand och telefonen mot örat kunde jag varken förstå orden hon talade eller sammanhanget som det användes i. Inte förrän jag redan satt i Christer och Amandas bil på väg till sjukhuset började kommunikationen klarna. Christer körde i en högst olaglig hastighet och Amanda satt vänt mot mig för att försäkra sig om att mitt tillstånd inte blev värre. Samtidigt som hon försökte komma ihåg vad U stod för i AKUT-testet höll hon ena handen på magen för att lätta vikten av det snart 8 månader gamla barnet.

Sjukhusväggarna var enfärgade och stämningen var obehagligt tråkig, men då läkarna hade diagnostiserat mig med ovanligt högt blodtryck som krävde nära övervakning fanns det inte mycket mer att göra än att gilla läget.

Första nätterna satt Majlis alltid vid min sida men det gjorde även kvinnan med den vita solhatten. Läkaren hade sagt att jag inte behövde oroa mig för henne men hon var fortfarande skrämmande och hennes närvaro gjorde det svårt att koppla av. Under nätterna höll hon mig vaken. Konversationerna var långa men utan ord. Tillsammans reflekterade vi över var jag hade varit, vad jag hade gjort och vad jag inte gjort.

När jag till slut blev utskriven gick vi skilda vägar. På ett sätt var jag mycket lättad över att bli kvitt henne men hon hade hjälpte mig komma ihåg vad som för mig var viktigt. Jag bestämde mig då att det var dags att gå i pension och fokusera på att vara där för min familj.

På Majlis begravning kände jag kvinnan med den vita solhattens närvaro lika starkt som om hon omfamnade mig genom hela ceremonin.

Kyrkan var fylld med gamla vänner och släktingar som kommit för att säga adjö men de enda jag kunde fokusera på var Christer och Amanda som försökte vara starka inför mina och Majlis barnbarn som nyss fyllt 6 och 8 år. Barnen i sin tur kunde inte hålla tillbaka känslorna som vi alla kände och grät stora ljudliga tårar som ekade mot de tjocka stenväggarna.

Efter mottagningen blev det 2 halvfulla kakburkar och en dunk med blandsaft över, men de behövde inte ligga orörda länge. Fikapauserna under bortstädningen av Majlis saker var i början mycket känsllosamma men efter ett tag började skratten från roliga historier och knasiga idéer färdas över matbordet.

Den mest omtalade historien runt bordet tog plats förra sommaren då vi alla åkte på fiskesemester till Norges kust. Vi hade hyrt en fiskebåt och ett båthus där vi alla trängdes under kvällarna. Näst sista dagen bestämde sig Christer och Amanda för att gå en dag på stan medan jag och Majlis tog ut barnen för att fiska. Under tiden havets lugna vågor försiktigt gungade båten förberedde jag mackor åt oss. Stillheten bröts plötsligt av ljudet från ett av våra spöns linor som drogs och snabbt revade ut lina. Tillsammans kämpade vi hårt och länge för att tvinga in kroken med vad som kändes som en val faskrokad. Från fisketuren blev det en bild kvar som monterades

på kylskåpet med magnet. Bilden föreställer Majlis och barnbarnen som tillsammans håller upp en 13 kg Lubb.

När Christer och Amandas bil körde ut från uppfarten var solen halvvägs nedsjunken i horisonten, i de tonade bakrutorna syntes rörelsen av små vinkande armar som fortsatte tills bilen svängt ut från kvarteret.

Huset kändes tomt men inte ensamt, sällskapet fanns hos vänner, grannar och familjemedlemmar som var mindre än ett telefonsamtal bort och gärna hälsade på med jämna mellanrum. Ingen känsla av ånger eller ångest fyllde hjärtat som jag länge fruktat att det skulle, istället fanns vad som skulle kunna liknas med känslorna av uppfyllelse och fullbordan.

Fotstegen i gruset hade stannat, genom köksfönstret syntes hon nu utanför ytterdörren.

Jag betraktade henne med nya ögon nu, hennes närvaro varken skrämmande eller betungande. Hennes utseende påminde nu mer om en kärleksfull familjemedlem än en skräckinjagande främling. Våra blickar möts och hon ler mot mig. För en sekund minns jag hur jag känt den dagen jag såg henne vid bilen och hennes leende är likadant men skrällen finns inte längre där. Hennes leende är värmande och lättande, hur jag någonsin kunnat vara rädd för henne känns nu nära löjligt.

Hon väntar nu tålmodigt, hon tränger sig inte på utan låter mig ta initiativ. I hennes ögon finns ingen dold agenda, hennes hållning är lugn och smilgroparna i hennes kinder visar äkta empati.

Jag ställer ned filmjölken på bordet mellan det halvfärdiga sudokut och de alldeles för stora medicinkapslarna. Mina fötter rör sig nu långsamt mot hallen, inte av rädsla men av anpassning till situationens tempo. Ingenting är stressat, det finns tid att tänka över allting flera gånger om. Men det enda jag tänker på när jag ser figuren av kvinnan med den vita solhatten genom det suddiga fönstret på ytterdörren är: "Undrar om hon är sugen på en kopp kaffe".